

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Lucie Králové a Mgr. Soni Burešové ve věci

žalobkyně: **T. S.**, narozená xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
sídlem Milešovská 6, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ing. I. S.**, narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Pokorným
sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2

o určení vlastnictví, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. prosince 2025, č. j. 8 C 116/2017-1153,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I určil, že pozemek pare. č. xxx o výměře 171 m² - zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č.p. xxx, a pozemek pare. č. xxx o výměře 708 m² - zahrada, vše zapsáno v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště Praha, na LV č. xxx v katastrálním území Xxx, obci Praha (dále jen „předmětné nemovitosti“) je v podílovém spoluvlastnictví žalobkyně a žalovaného, kde každý z nich má podíl o velikosti ½ (výrok I), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II), žalobkyni uložil povinnost zaplatit náklady státu - svědecké ve výši 218 Kč, a náklady státu - tlumočné ve výši 350 Kč a to do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4 (výrok III) a žalovanému uložil povinnost zaplatit náklady státu - svědecké ve výši 218 Kč, a náklady státu - tlumočné ve výši 350 Kč to do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 4 (výrok IV).
2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě podané dne 24. 4. 2017 (ve znění připuštěné změny žaloby provedené podáním ze dne 8. 7. 2019 - poznámka odvolacího soudu), kterou se žalobkyně domáhala určení svého vlastnického práva k nemovitým věcem specifikovaným shora, eventuálně určení, že tyto nemovité věci jsou v rovnodílném podílovém spoluvlastnictví účastníků. Tvrdila, že je smlouvou ze dne 8. 3. 2011 darovala žalovanému, který se k ní od té doby začal chovat agresivně, a proto ho výzvou ze dne 11. 9. 2014 vyzvala k vrácení daru. Před Obvodním soudem pro Prahu 4 pak pod sp. zn. 23 C 308/2014 probíhá řízení o určení jejího vlastnictví k daným nemovitým věcem, které na základě této výzvy uplatnila. I po výzvě ze dne 11. 9. 2014 se však žalovaný k žalobkyni a k její rodině chová způsobem hrubě porušujícím dobré mravy (vyvíjí na ni nátlak, aby se z domu v Xxx ulici odstěhovala, zosnoval exekuční vyklizení žalobkyně a společných dětí z tohoto domu, vytvořil ve spolupráci s Exekutorským úřadem Kutná Hora falešné důkazy, které měly zabránit zjištění skutečného stavu a zabránit žalobkyni v uplatnění jejích práv, neplatil žalobkyni a dceři A. výživné), a proto žalobkyně žalovaného výzvou ze dne 15.4.2016 vyzvala k vrácení daru, na což žalovaný nerefletoval.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně udržovala milenecký poměr, k rozpadu manželství došlo již v roce 2009, žalobkyně se v roce 2010 odstěhovala z domu v Xxx ulici do bytu v xxx xxx, xxx, odkud se do domu bez dohody a souhlasu žalovaného nastěhovala v červenci 2014. Mezi účastníky docházelo ke konfliktům a hádkám, do doby odvolání daru ze dne 11. 9. 2014 se žalovaný vůči žalobkyni nedopustil jednání, které by bylo možné označit za hrubě rozporné s dobrými mravy. Žalobkyně ho znovu vyzvala k vrácení daru dopisem ze dne 15. 4. 2016 v podstatě z totožných důvodů, které uplatnila ve výzvě ze dne 11. 9. 2014. Žalobkyně je osobou, která se chová v rozporu s dobrými mravy, když na žalovaného podala několik účelových trestních oznámení a účelový návrh na nařízení exekuce. V žalobkynin popisovaném jednání v rámci exekuce neshledala policie, Ministerstvo spravedlnosti žádné pochybení. Nové odvolání daru je snahou pomstít se žalovanému s cílem získat jeho majetek. Předmětné nemovité věci byly získány výhradně přičiněním žalovaného.
4. O žalobě před její uplatněnou změnou soud I. stupně již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 15. května 2018, č. j. 8 C 116/2017-103, kterým jí vyhověl. K odvolání žalovaného byl tento rozsudek usnesením odvolacího soudu ze dne 26. října 2018, č. j. 14 Co 269/2018-152, zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení. Soudu I. stupně bylo uloženo, aby se zabýval otázkou naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení s ohledem na její tvrzení o pravomocném rozvodu manželství ke dni xxx a tvrzení žalovaného o tom, že účastníci měli režim rozdělených jmění a předmětné nemovité věci byly získány výlučně jeho přičiněním, aby se zabýval námitkami žalovaného stran jednání žalobkyně s dobrými mravy a aby vysvětlil, proč má za to, že žalobkyně měla z titulu manželství se žalovaným právo v domě bydlet ve smyslu § 744 o.z., aby žalovaného vyzval dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. k doplnění tvrzení a označení důkazů, na jakém konkrétním režimu společného jmění se účastníci dohodli, že na něj žalobkyně podala trestní

oznámení stran falšování podpisů, jak se účastníci podíleli na nákladech spjatých s nemovitostmi, o opuštění společné domácnosti žalobkyní v roce 2010 a jejího návratu v roce 2014.

5. Následně soud I. stupně o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 2. října 2024, č. j. 8 C 116/2017-912, ve znění doplňujícího usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 14. listopadu 2024, č. j. 8 C 116/2017-935, tak, že výrokem I zamítl návrh, aby bylo určeno se, že vlastníkem předmětných nemovitostí je žalobkyně, výrokem II určil, že předmětné nemovitosti jsou v podílovém spoluvlastnictví žalobkyně a žalovaného, kde každý z nich má podíl o velikosti $\frac{1}{2}$, výroky III – V rozsudku a výroky I a II doplňujícího usnesení rozhodl o nákladech řízení účastníků a nákladech státu.
6. Odvolací soud usnesením ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981, uvedený rozsudek ve výroky II – V a doplňující usnesení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
7. Soud I. stupně poukázal v bodě 30 odůvodnění napadeného rozsudku na závěry, k nimž odvolací soud dospěl, vyložil, že dle pokynu odvolacího soudu doplnil dokazování výsledkem svědků navržených účastníky do nastoupení účinků koncentrace řízení.
8. Po takto doplněném dokazování po skutkové stránce uzavřel, že manželství účastníků trvalo od xxx do xxx, kdy bylo pravomocně rozvedeno. Dne 8. 3. 1996 zakoupila žalobkyně od společnosti Ixxx xxxt, a. s. dům č.p. xxx, postavený na pozemku parc. č. xxx, pozemek parc. č. xxx pod tímto domem a pozemek parc. č. xxx, zahradu okolo domu, to vše zapsané na LV č. xxx v k. ú. Xxx, obec Praha, a to jako vyrovnání po rozchodu žalovaného se společníky v roce 1995 nebo 1996, kdy nemovitosti dostal jako vyrovnání za své akcie, které nabyt za trvání manželství a před sepsáním notářského zápisu o vyhrazení vzniku BSM ke dni zániku manželství. Dne 19. 10. 2009 došlo k uzavření kupní smlouvy na předmětné nemovitosti mezi žalobkyní jako prodávající a společností žalovaného Sxxx xxxl, a. s. jako kupujícím, od které dne 1. 10. 2010 žalobkyně odstoupila. Následně pak žalobkyně darovala smlouvou ze dne 8. 3. 2011 žalovanému předmětné nemovitosti, u nichž je žalovaný až dosud zapsán jako vlastník v katastru nemovitostí.
9. Od podzimu roku 2009 měli účastníci problémy, které vyvrcholily manželskou krizí, kterou však účastníci překonali, k odchodu žalobkyně ze společné domácnosti nedošlo a nadále účastníci společně bydleli i s dětmi v domě v Xxx ulici. V roce 2014 mezi účastníky došlo k hluboké krizi, kdy si žalovaný našel novou přítelkyni O. R., což se žalobkyně následně dozvěděla. V té době v domě bydlel žalovaný, a to nejméně do srpna 2014, žalobkyně, která v domě bydlela již od doby, kdy se rodina účastníků do domu nastěhovala, syn účastníků s přítelkyní W. Y. a dcera účastníků, často tam pobývala kamarádka dcery účastníku E. Č.. Od srpna 2014 se v předmětné nemovitosti žalovaný vyskytoval pouze občasně, žalobkyně se v ní zdržovala se svými dětmi až do provedení exekuce dne 22. 4. 2015.
10. V době, kdy účastníci vedli v domě v Xxx ulici společnou domácnost (do doby přistěhování do domu v roce 2002 nebo 2003) byla dohoda mezi účastníky taková, že po finanční stránce bude rodinu zabezpečovat především žalovaný, žalobkyně mu k tomu vytvořila veškeré potřebné zázemí. Žalovaný hradil náklady na provoz domu, ačkoliv byly vedeny na žalobkyni, tyto však přestal následně hradit a žalobkyně pak dluhy v celkové výši 200 000 Kč na spotřebě plynu a elektřiny uhradila. Od srpna 2014 žalovaný přestal žalobkyni přispívat na výživném manželky a nezabezpečoval jí stejnou životní úroveň, kterou měl sám a která byla velmi nadstandardní, žalovaný též nepřispíval na výživu dcery účastníků, která v té době studovala. Žalobkyně se po celou dobu, kdy žila v předmětné nemovitosti ve společné domácnosti se žalovaným, starala o domácnost, o děti. Kromě doby, kdy byla žalobkyně na mateřské dovolené, byla zaměstnána, pomáhala žalovanému s jeho podnikáním, podílela se na financování i dalšího společného majetku (byty v xxx ulici), a vytvářela mu veškeré potřebné zázemí. Kromě toho se na získání, udržení a zhodnocení majetku účastníků podíleli i rodiče žalobkyně. Žalobkyně se osobní péčí, osobním přičiněním i finanční pomocí podílela na udržení a zvelebení majetku účastníků. Lze tak uzavřít, že

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

žalobkyně svou osobní péčí, mající stejný význam jako poskytování majetkového plnění, zasloužila na nabytí majetku.

11. Žalovaný od srpna 2014 opakovaně vyzýval žalobkyni, která se v rodinné domácnosti účastníků v těchto nemovitostech trvale zdržovala a na níž byly taktéž uzavřeny veškeré smlouvy na služby spojené s užíváním nemovitosti, k vyklizení těchto nemovitostí, žalobkyně však vždy uvedla, že tyto požadavky žalovaného jsou neoprávněné, a poté zaslala žalovanému výzvu k vrácení daru ze dne 11. 9. 2014, přičemž v řízení o určení vlastnictví žalobkyně k předmětným nemovitostem vedeném soudem I. stupně pod sp. zn. 23 C 308/2014 byl návrh žalobkyně na určení vlastnictví z titulu vrácení daru pravomocně zamítnut s odůvodněním, že se žalovaný k žalobkyni před doručením výzvy ze dne 11. 9. 2014 nechoval tak, že by tím hrubě porušil dobré mravy.
12. Žalovaný uzavřel bez vědomí a souhlasu žalobkyně s M. P., nar. xxx, proti němuž bylo vedeno větší množství exekucí a měl minimální příjmy, fiktivní nájemní smlouvu, datovanou 5. 8. 2014, a to k užívání celých předmětných nemovitostí, tj. celého domu i zahrady, za měsíční nájemné ve výši 50 000 Kč. M. P. se do předmětné nemovitosti nikdy nenastěhoval, pouze v doprovodu žalovaného a v nepřítomnosti žalobkyně do domu přinesl některé své osobní věci, které tam zanechal. M. P. v předmětné nemovitosti nikdy nebydlel, nikdy nehradil nájemné za její užívání a nájemní smlouvu k předmětné nemovitosti podepsal na základě žádosti jeho tehdejší zaměstnavatelky Ing. U. a žalovaného.
13. Následně žalovaný s panem P. sepsali dne 30. 12. 2014 před notářem JUDr. Jaroslavem Hájkem notářský zápis – dohodu se svolením k přímé vykonatelnosti, v němž pan P. uznal svou pohledávku vůči žalovanému z titulu dlužného nájemného ve výši 50 000 Kč, kterou se zavázal uhradit do 31. 12. 2014, a zároveň svolil, aby podle notářského zápisu byla nařízena a provedena exekuce pro nároky z vyklizení nemovitosti panem P. a všemi členy jeho domácnosti a z peněžité pohledávky ve výši 50 000 Kč, pokud své povinnosti do 31. 12. 2014 nesplní. Na základě návrhu žalovaného jako oprávněného proti panu P. jako povinnému byla v lednu 2015 u Exekutorského úřadu Kutná Hora soudní exekutorkou Mgr. Jakubovskou zahájena exekuce pro pohledávku na vyklizení předmětných nemovitostí a bylo rozhodnuto o jejím provedení vyklizením bytu pana P. a spolu s ním všech, kdo se tam zdržují na základě práva povinného, dne 22. 4. 2015, o čemž byl žalovaný jakožto oprávněný řádně vyrozuměn. Dne 22. 4. 2015 pak byla exekuce v domě na adrese xxx xxx, xxx, exekučními vykonavateli soudního exekutora provedena, přičemž z domu byly vystěhovány žalobkyně a společné děti žalobkyně a žalovaného A. a I. a byly sepsány veškeré movité věci, které se v domě nacházely.
14. V průběhu exekuce byl žalovaný jakožto oprávněný kontaktován vykonavatelem, exekuce proběhla nestandardním způsobem, kdy byla vyklizena rodina oprávněného i přesto, že žalobkyně, její děti a poté i právní zástupce žalobkyně, který se dostavil, uváděli, že pan P. nikdy v domě nebydlel, neznají ho, nikdy ho neviděli a mají za to, že jde u jejich osob o vyklizení neoprávněné, a vykonavatel byl min. jedenkrát během exekuce v kontaktu se žalovaným. Tento postup vykonavatel odůvodnil tak, že dospěl k závěru, že žalobkyně ani její děti neprokázaly, že by neměly vztah k panu P., naopak vše nasvědčovalo tomu, že žalobkyně a její děti užívaly nemovitost s panem P.. Téhož dne vykonavatel předal klíče a čipy k vyklizeným nemovitostem žalovanému, který souhlasil s ponecháním sepsaných movitých věcí na místě. Žalovaný před ani v průběhu exekučního vyklizení neinformoval soudní exekutorku Mgr. Jakubovskou ani vykonavatele, že ve vyklizovaných nemovitostech bydlí jeho rodinní příslušníci, tj. žalobkyně jako jeho manželka a jejich společné děti, ačkoliv měl vědomost o tom, kdy exekuční vyklizení proběhne, a následně i o tom, že exekuční vyklizení v nemovitosti probíhá. Předmětnou exekucí byla žalobkyni i dětem účastníků A. a I. způsobena nemajetková újma, přičemž velké psychické následky tohoto jednání nese žalobkyně i její dcera v podstatě do současné doby.
15. V rámci provedené exekuce byla žalobkyně i s dětmi přestěhována do družstevního bytu o velikosti 3 + 1 v xxx ulici, k němuž měli účastníci právo společného členství a který jim neposkytoval bydlení

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

takové úrovni, na jakou byly dosud zvyklé. Kromě toho na tomto bytě vázly dluhy, které žalobkyně splácela a následně k výzvě právní zástupkyně pak svůj podíl uhradil i žalovaný. Byt 1 + 1 v xxx ulici byl od 4. 8. 2014 ve vlastnictví dcery účastníků, do domu v Xxx ulici byl žalobkyni i dětem účastníků zamezen přístup a nemohly jej nadále užívat. Žalovaný nehradil žalobkyni výživné manželky, stejně tak nehradil žalovaný výživné ani tehdy studující dceři.

16. Žalobkyně poté dopisem ze dne 15. 4. 2016, který byl žalovanému doručen dne 18. 4. 2016, vyzvala žalovaného k vrácení daru, jelikož se žalovaný choval k žalobkyni hrubě, kdy pokračoval ve snaze vystrnadit žalobkyni z domu, což vyvrcholilo dle žalobkyně „zosnovanou“ exekucí, kdy byly žalobkyně i její děti vystěhovány z předmětné nemovitosti. Řízení o výživném na manželku, zahájené k návrhu žalobkyně, bylo zastaveno, jelikož do uplynutí jednoho roku od přerušení řízení nebyl podán návrh na jeho pokračování.
17. Po provedené exekuci pak žalobkyně podala dne 22. 4. 2015 trestní oznámení na Exekutorský úřad Kutná Hora (spis Policie ČR sp. zn. KRPA 165699-24/TČ-2015-001411) a dne 27. 4. 2015 trestní oznámení na žalovaného pro podezření ze spáchání trestného činu podvodu spočívajícího v podepsání kupní smlouvy ze dne 19. 10. 2009 (spis Policie ČR sp. zn. KRPA 191424-79/TČ-2015-000075), obě tato řízení skončila odložením věci s tím, že u jednání žalovaného nebylo policejními orgány při prošetřování trestního oznámení žalobkyně shledáno, že by se jednalo o trestný čin, státní zástupce ho však označil za „hrubě nemorální až podlé“. Dne 19. 5. 2015 pak žalobkyně podala u soudního exekutora Mgr. Petra Micky, Exekutorský úřad Rokycany (sp. zn. [spisová značka]) proti žalovanému jakožto povinnému návrh na nařízení exekuce na základě vykonatelného exekučního titulu, jímž bylo usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 9. 2014, č. j. 23 C 308/2014-15, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2015, č. j. 72 Co 37/2015-77, o nařízení předběžného opatření.
18. Následně v bodech 43 – 51 odůvodnění rozsudku soud I. stupně popsal, jaká skutková zjištění učinil z výpovědi svědků M. G., J. K., P. M., M. P., MUDr. E. F., lékařských zpráv, znaleckého posudku. Pod body 52 – 61 odůvodnění vyložil, jakými úvahami se řízení při hodnocení důkazů, z jakých provedených důkazů nevycházel a proč, jaké důkazy a proč neprovedl (konkrétně v bodě 61 s odkazem na bod 63 svého rozsudku ze dne 2. října 2024 vysvětlil, proč neprovedl důkaz žalovaným předloženým audiozáznamem a k němu pořízenými znaleckými posudky).
19. K žalovanému podáním ze dne 10. 12. 2025 opětovně uplatněné námitce podjatosti soud I. stupně uvedl, že ji neshledal důvodnou s ohledem na vytýkané vady řízení, jež žalovaný uplatnil již v námitce podjatosti vznesené podáním ze dne 22. 4. 2024, která nebyla shledána důvodnou usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. května 2024, č. j. 1 Nc 2174/2024-833. Proto soud I. stupně postupoval dle § 15b odst. 3 o.s.ř.
20. Soud I. stupně shledal, že žalobkyně má na požadovaném určení naléhavý právní zájem, k čemuž odkázal na závěry, které vyslovil v bodě 75 svého rozsudku ze dne 2. října 2024, č. j. 8 C 116/2017-912, a závěry vyslovené odvolacím soudem v bodech 43-44 odůvodnění usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981.
21. Po právní stránce soud I. stupně věc dále posuzoval s odkazem na závěry vyslovené odvolacím soudem v bodu 45 odůvodnění usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981, dle § 628 odst. 1 a § 630 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), § 687 odst. 2, § 690, § 697, § 744 odst. 1, § 747 odst. 1, § 749 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“). Zaměřil se na posouzení toho, zda byly naplněny předpoklady pro vrácení daru – zda žalobkyně řádně žalovaného vyzvala k vrácení daru a zda jednání žalovaného ve vztahu k žalobkyni naplnilo intenzitu hrubého porušení dobrých mravů.
22. První ze shora uvedených předpokladů považoval za splněný, neboť žalobkyně vyzvala žalovaného dopisem ze dne 15. 4. 2016, který mu byl doručen 18. 4. 2016, k vrácení daru – předmětných nemovitostí, jde o výzvu určitou, která není v rozporu s dobrými mravy. K uvedené otázce pak

odkázal na závěry vyslovené v bodech 87 – 88 svého rozsudku ze dne 4. října 2024, č. j. 8 C 116/2017-912, a v bodech 47 – 49 usnesení odvolacího soudu ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981.

23. Soud I. stupně dále shledal, že ze strany žalovaného došlo k hrubému porušení dobrých mravů vůči žalobkyni. Žalovaný opakovaně vyzýval žalobkyni k opuštění domu, kde v předchozí době vedli společnou rodinnou domácnost, ačkoliv žalobkyně měla z titulu manželství se žalovaným právo bydlet v tomto domě dle § 744 o.z., následně bez svolení žalobkyně jako své manželky „účelově pronajal“ celé nemovitosti panu P., ačkoliv ten v předmětných nemovitostech nikdy nebydlel, své osobní věci a dokumenty předal žalovanému, který je do nemovitosti umístil a kterým byl informován o následné exekuci. Svědek P. žádné náklady exekuce neuhradil. Žalovaný pak následně na základě dohody se svolením k přímé vykonatelnosti, kterou sepsal s M. P., nechal v předmětných nemovitostech provést exekuci vyklizení, ačkoliv věděl že M. P. se v domě č.p. xxx nezdržuje a nikdy nezdržoval a naopak se tam zdržuje žalobkyně a jeho děti, které tak mohou být rovněž postiženy daným vyklizením. Žalovaný přesto soudního exekutora, který vedl danou exekuci, ani soudního vykonavatele, který ji přímo prováděl, nijak neupozornil na skutečnost, že nemovitost obývají osoby, které nemají s M. P. nic společného, a to ani ve chvíli, kdy byl o provedení exekuce v konkrétní den vyrozuměn, ani když byl s vykonavatelem v telefonickém kontaktu a věděl, že exekuce přímo probíhá. Svým chování tak žalovaný významným způsobem zasáhl do práva žalobkyně k bydlení v domě, kde účastníci vedli rodinnou domácnost, a to přesto, že ji sám již před časem opustil, nacházely se tam však jeho děti, a zároveň hrubě porušil svou povinnost počínat si tak, aby neohrozil bydlení osob v jeho rodinné domácnosti. Tato objektivní skutečnost, tedy vystěhování žalobkyně a jejích dětí z domu, kde vedly dlouhodobě rodinnou domácnost, kde měly všechny své věci a rodinné zázemí, a to v souvislosti s nezákonně provedenou exekucí, ale bez toho, aby žalovaný upozornil příslušné osoby, že žalobkyně a její děti nejsou členy domácnosti pana P., a proto nemají být objektem vystěhování, tedy dosáhla intenzity hrubého porušení dobrých mravů žalovaným. V tomto směru se ostatně vyjádřila i státní zástupkyně, která jednání žalovaného hodnotila jako podlé.
24. Hrubé porušení dobrých mravů je založeno nejen fiktivně uzavřenou nájemní smlouvou s M. P., ale zejména samotným exekucním vystěhováním žalobkyně z domu, kde s dětmi účastníků vedla rodinnou domácnost a kde se trvale zdržovala, aniž by vyklizení mohla jakkoli očekávat, jelikož nebyla účastníkem exekucního řízení a s panem P. neměla žádný kontakt, přičemž žalovaný mohl exekucnímu vystěhování žalobkyně i svých dětí zabránit. Nájemní smlouva s panem P. byla uzavřena tzv. „na oko“ a exekuce vedená proti panu P. byla ve skutečnosti vedena snahou za každou cenu vystrnadit žalobkyni z nemovitostí ve vlastnictví žalovaného, neboť bylo prokázáno, že povinný pan P. ve vyklizované nemovitosti nikdy osobně nebydlel. Žalobkyně s dětmi byla exekucně vystěhována do bytu v xxx ulici, k němuž měli účastníci právo společného členství v bytovém družstvu, toto bydlení zdaleka nedosahovalo úrovně bydlení žalobkyně a dětí, na které byly dosud zvyklé, a navíc na tomto bytě vázl dluh, který musela žalobkyně uhradit pomocí splátkového kalendáře. Žalovaný tak zcela ignoroval to, že rodina a manželství dle občanského zákoníku požívá zvláštní právní ochrany, kdy jedním z jejich projevů je ochrana rodinné domácnosti. Kromě toho bylo v řízení prokázáno, že exekucním vystěhováním byla žalobkyni i oběma dětem způsobena psychická újma, jejíž následky nesou žalobkyně i děti účastníků do současné doby.
25. Dalšího hrubého porušení dobrých mravů se žalovaný dopustil tím, že přestal žalobkyni přispívat na výživném manželky, jak bylo prokázáno zejména v řízení o určení výživného zletilé dcery účastníků A., na jejíž výživu rovněž přestal žalovaný přispívat. V řízení o výživném dcery bylo prokázáno, že životní úroveň žalovaného byla nadstandardní a nesrovnatelně převyšovala životní úroveň žalobkyně.
26. Na uvedeném základě soud I. stupně uzavřel, že vzhledem k tomu, že jednání žalovaného vůči žalobkyni a jejich dětem žijícím v rodinné domácnosti se žalobkyní hrubě porušilo dobré mravy

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

a žalobkyně řádně vyzvala žalovaného k vrácení daru, zaniklo vlastnictví žalovaného k předmětným nemovitostem dle § 45 odst. 1 obč. zák. ke dni 18. 4. 2016, darovací smlouva ze dne 8. 3. 2011 byla ve smyslu § 48 odst. 2 obč. zák. od počátku zrušena. Účastníci si vyhradili vznik BSM ke dni zániku manželství, a proto ke dni právní moci rozsudku o rozvodu jejich manželství, tj. k xxx, došlo ke vzniku SJM, jež nebylo v zákonné tříleté lhůtě vypořádáno. Předmětné nemovitosti jsou proto v podílovém spoluvlastnictví účastníků s výši podílu každého z nich 1/2.

27. Proto soud I. stupně žalobě na určení, že předmětné nemovité věci jsou v podílovém spoluvlastnictví účastníků, vyhověl.
28. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 2 o.s.ř. s přihlédnutím k 50 % úspěchu žalobkyně ve věci.
29. O nákladech státu – svědečném (ve výši 436 Kč) a tlumočném (ve výši 700 Kč) rozhodl dle § 148 odst. 1 o.s.ř. a každému z účastníků uložil povinnost zaplatit státu 1/2 nákladů soudem vyplaceného svědečného a tlumočného.
30. O lhůtě k plnění rozhodl dle § 160 odst. 1 o.s.ř.
31. Proti výrokům I, II a IV tohoto rozsudku podal žalovaný včasné a přípustné odvolání, jímž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení.
32. Soudu I. stupně v první řadě vytýkal, že zůstal nečinný ve vztahu k jeho podání, kterým reagoval na jeho výzvu dle § 118a odst. 3 o.s.ř. poskytnutou při jednání konaném 14. 8. 2019. Toto poučení mu bylo poskytnuto na základě pokynu odvolacího soudu (usnesení ze dne 26. října 2018, č. j. 14 Co 269/2018-15). Z uplatněných tvrzení a důkazních návrhů je zřejmé, že o získání předmětných nemovitostí se zásadně zasloužil žalovaný, neboť byla jeho odměnou za výdělečnou angažovanost, a žalovaný zvolil jeho zápis jako vlastnictví žalobkyně proto, že chtěl tuto majetkovou hodnotu uchránit před majetkovými riziky podnikatelské činnosti proto, aby ji rozdělil mezi své potomky, když vznik manželského majetkového společenství byl vyhrazen ke dni zániku manželství. Soud I. stupně nevysvětluje, proč úklid a podobná péče o nemovitost je považována za stejně hodnotný příspěvek do majetkového společenství manželů jako samotné získání hodnoty v řádu desítek milionů Kč.
33. Dále soudu I. stupně vytýkal, že neprovedl zvukový záznam a k němu nově zpracovaný posudek o původnosti. Uvedeným důkazem chtěl prokázat existenci mimomanželského vztahu žalobkyně, jehož existence souvisí s věrohodností žalobkyně a okolnostmi nastěhování žalobkyně do sporného domu. Prokázání mimomanželského vztahu druhým z manželů je obtížné. Uvedený záznam prokazuje existenci tohoto vztahu mezi žalobkyní a svědkem P., což oba dva popírají, a jde o zásadní důkaz pro vyhodnocení rozporu proti sobě stojících tvrzení o povaze nastěhování žalobkyně do sporného domu. Obsahem záznamu je prokazována okolnost zásadní a významná, kterou fakticky nelze prokázat jinak. Existence mimomanželského vztahu a povahy (ne)soužití účastníků v rozhodné době je zásadní pro vyhodnocení věrohodnosti žalobkyně. Žalovaný se o pořízení nesnažil. Uvedený důkaz měl být proto proveden.
34. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Se žalovaným popisovanými argumenty se soudy již vypořádaly. Skutková zjištění ohledně amorálního chování žalovaného se netýkala pouze žalobkyně, ale i dětí účastníků, vůči nimž se žalovaný zachoval zcela v rozporu s jakýmkoli dobrými mravy. Odvolání žalovaného je ryze účelové.
35. Na vyjádření žalobkyně žalovaný reagoval podáním ze dne 19. 5. 2026. Uvedl, že napadený rozsudek byl vydán soudkyní, která je z rozhodování věci pro podjatost vyloučena, k čemuž odkázal na námitku podjatosti ze dne 10. 12. 2025. Soudkyně výslovným prohlášením deklarovala předčasně utvořený názor na provedené dokazování. Jeho námitka nesměřovala proti vedení řízení, ale byla vedena pochybností o nestrannosti, k níž namítaný postup vede. Soudkyni žalovaný vytýká vztah k projednávané věci, který vyplývá z jejího tzv. tunelového vidění.

36. Soud I. stupně neprovedl důkazy k zásluhám o nabytí sporných nemovitostí a dostatečně nepochopil tvrzení a důkazy žalovaného, z nichž by plynulo, že zdrojem majetkové hodnoty vyjadřované předmětnými nemovitostmi byla jeho účast ve společnosti (vypořádání směřovalo vůči jeho osobě, společnost souhlasila, že z jeho rozhodnutí nemovitosti nabude žalobkyně, a následné darování představovalo dokončení předem zamýšleného převodu). Darování bylo předem dohodnuto, bylo formálním dokončením původního záměru, dle něhož se měl stát vlastníkem předmětných nemovitostí. Zajišťoval rozhodující péči o zachování funkčnosti a hodnoty nemovitostí, role žalobkyně byla pomocná.
37. Zopakoval své námitky týkající se neprovedení důkazu zvukovou nahrávkou s tím, že jiný důkazní prostředek neexistuje, posouzení věrohodnosti žalobkyně je pro věc zásadní, zásah do soukromí není nepřiměřený, důkaz je potřebný, potřebu provedení tohoto důkazu vyvolala již dohoda o zamezení dalších styků z roku 2009.
38. Při odvolacím jednání pak poukázal na to, že zůstalo opomenuto jeho tvrzení, že dobré mravy je třeba posuzovat v kontextu vzájemného chování, a v této souvislosti mu mělo být dáno poučení ve smyslu § 118a o.s.ř.
39. Soud I. stupně nepřezkoumatelně vyložil, proč nedoplnil dokazování.
40. Žalobkyně setrvala na svém stanovisku s tím, že žalovaný přehlíží, že jako rozporné s dobrými mravy soud I. stupně posoudil též chování žalovaného vůči společným dětem účastníků a neplacení výživného. Ve věci nerozhodovala vyloučená soudkyně. Dokazování bylo provedeno velmi pečlivě. Výpověď svědka P. byla spontánní a věrohodná, vyhození manželky a společných dětí z předmětných nemovitostí bylo amorální. Žalovaný za rozporné s dobrými mravy považoval jednání žalobkyně spočívající v podání trestního oznámení a exekučního návrhu a s touto námitkou se soudy již dříve vypořádaly.
41. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek (tj. i odvoláním nenapadený, ale svou povahou akcesorický výrok III), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
42. Odvolací soud předně neshledal důvodnou odvolací námitku žalovaného, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně.
43. Nejvyšší soud České republiky v usnesení ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. 21 Cdo 3483/2008, uveřejněném pod č. 66/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vyložil, že námitka odvolatele o tom, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně vydal vyloučený soudce, představuje odvolací důvod podle ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř. O této námitce proto nerozhoduje nadřízený soud podle ustanovení § 16 o.s.ř. a pro její uplatnění neplatí lhůta uvedená v ustanovení § 15a odst. 2 o.s.ř. Její důvodnost posuzuje vždy odvolací soud, aniž by přitom byl vázán tím, zda, popř. jak otázku podjatosti soudce posoudil ještě před vydáním napadeného rozhodnutí nadřízený soud (§ 16 o.s.ř.) shledá-li ji opodstatněnou, napadené rozhodnutí soudu prvního stupně bez dalšího zruší (§ 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř.).
44. Podle § 14 odst. 1 o.s.ř. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Podle odstavce 4 citovaného ustanovení důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přisídícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.
45. Žalovaný uplatnil v řízení před soudem I. stupně námitku podjatosti podáním ze dne 10. 12. 2025 s tím, že věc projednávající soudkyně má vztah k věci a/nebo ke straně žalované, když projevila slovy vztah k návrhům strany žalované před jejich odůvodněním, případně předtím, než byly učiněny.

46. Žalovaný, jakkoli se snaží prosazovat, že tomu tak není, podjatost věc projednávající soudkyně JUDr. Simony Pospíšilové spatřoval a spatřuje v okolnostech, které se týkají jejího postupu v projednávané věci, konkrétně při provádění dokazování, a které důvodem jejího vyloučení ve smyslu § 14 odst. 4 o.s.ř. být nemohou (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2026, sp. zn. II. ÚS 212/26).
47. Uvedená námitka byla uplatněna před jednáním, při němž došlo k vyhlášení rozsudku. Soud I. stupně tedy správně nepostupoval dle § 15b odst. 1 o.s.ř. a námitku podjatosti s ohledem na její nedůvodnost nepředložil k rozhodnutí nadřízenému soudu.
48. Z obsahu spisu se pak existence skutečností, jež by mohly zavdávat pochybnosti o nepodjatosti věc vyřizující soudkyně ve smyslu § 14 odst. 1 o.s.ř. pro vztah s účastníky či jejich zástupci nebo pro vztah k věci, nepodává.
49. V citovaném ustanovení vymezený soudcův poměr k věci může vyplývat především z jeho přímého právního zájmu na projednávané věci, mohl-li by být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech nebo kdyby soudce byl sám účastníkem řízení, a rozumí se jím i stav, kdy soudce získal o věci poznatky jiným než regulérně procesním způsobem, zatímco soudcův poměr k účastníkům nebo jejich zástupcům pak může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, jemuž na roveň může v konkrétním případě stát vztah přátelský či naopak zjevně nepřátelský. Musí se ale jednat vždy o okolnosti, které zakládají důvodné pochybnosti, že určitý soudce nebude schopen ve věci nepodjatě rozhodnout.
50. Takové skutečnosti však žalovaný ani netvrdí. K uvedenému se sluší připomenout, že objektivní nestrannost nelze hodnotit tak, že cokoli, co může vrhnout jen stín pochybnosti na nestrannost soudce, jej automaticky vylučuje. Soudce není a nemůže být zcela oproštěný od jakýchkoliv subjektivních pocitů, sympatií a antipatií atd. Je vřazen do určitého sociálního prostředí a nemůže být od něj zcela izolován. I proto se vyžaduje, aby obava z absence nestrannosti soudce se zakládala na konkrétních, prokazatelných a dostatečně závažných skutečnostech. (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2026, sp. zn. IV. ÚS 495/26)
51. Ze skutečnosti, že věc projednávající soudkyně vyjádřila po provedení výslechu svědka P. svůj názor na žalobcův důkazní návrh v podobě protokolu o jednání ve věci projednávané u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 99/2016 zachycující výpověď uvedeného svědka, a uvedla, že takový důkazní návrh zamítne, nelze usuzovat na její podjatost. Naopak vznesení uvedeného důkazního návrhu žalovaným vykazuje rysy zneužití procesního práva za situace, kdy stěžejní odvolací námitkou žalovaného proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 2. října 2024 byla skutečnost, že zjištění, že pan P. v předmětných nemovitostech nikdy nebydlel, učinil mj. z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 19 C 99/2016, aniž by sám pana P. vyslechl. Žalovaný v této souvislosti namítal, že nebyl výslechu svědka přítomen, nemohl mu klást otázky. Uplatňoval-li tedy žalovaný tuto odvolací argumentaci, která byla odvolacím soudem shledána důvodnou a vedla ke zrušení předchozího rozsudku soudu I. stupně, a nyní se v přímém rozporu s ní domáhal provedení listinného důkazu zachycujícího výpověď uvedeného svědka v jiném řízení, které nebyl přítomný, pak postup věc projednávající soudkyně spočívající ve sdělení, že takový důkazní návrh zamítne, je správný.
52. Ze zásady nestrannosti a nezávislosti soudce (článek 82 odst. 1 Ústavy) navíc plyne, že osobní nestrannost soudce se předpokládá, není-li důkazu o opaku. Takový důkaz v projednávané věci předložen nebyl (srov. obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2012, sp. zn. III. ÚS 141/12).
53. Nedůvodná je též námitka žalovaného, že zůstalo opomenuto jeho tvrzení, že dobré mravy je třeba posuzovat v kontextu vzájemného chování účastníků.
54. V podání ze dne 31. 1. 2018 žalovaný konstatoval, že „k naplnění skutkové podstaty pro vrácení daru směřuje pouze takové závažné jednání obdarovaného vůči dárci, které z hlediska svého

rozsahu a intenzity a při zohlednění vzájemného jednání účastníků nevzbuzuje z hlediska společenského a objektivizovaného chování pochybnosti o hrubé kolizi s dobrými mravy“, a to ve vztahu k závěrům, které učinil soud I. stupně v rozsudku ze dne 23. 9. 2016, č. j. 23 C 308/2014-335 (vydaném v řízení, v němž se žalobkyně domáhala vůči žalovanému určení vlastnického práva k předmětným nemovitostem na základě výzvy k vrácení daru ze dne 11. 9. 2014). Žalovaný též u uvedeném podání tvrdil, že v rozporu s dobrými mravy se k němu chová žalobkyně, která na něj podala několik účelových trestních oznámení, která byla odložena, jakož i účelový návrh na nařízení exekuce, která byla zastavena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 28 Co 384/2016-180. V průběhu odvolacího řízení proti rozsudku soudu I. stupně ze dne 16. května 2018, č. j. 8 C 116/2017-103, pak žalovaný specifikoval, že žalobkyně na něj podala trestní oznámení v roce 2014 a 2015, že zfalšoval podpis na smlouvě, a k výzvě soudu I. stupně dle § 118a o.s.ř. udělené mu při jednání konaném 14. 8. 2019 podáním ze dne 4. 9. 2019 svá tvrzení ohledně podání trestního oznámení žalobkyní a exekučního návrhu rozvedl a označil k nim důkazy. Námitka žalovaného, že mu nebylo poskytnuto poučení dle § 118a o.s.ř. tak důvodná není, žalovaný svá tvrzení řádně doplnil a označil k jejich prokázání důkazy.

55. S uvedenou obranou žalovaného, že žalobkyně se vůči němu chovala v rozporu s dobrými mravy, se soudy již ve svých dřívějších rozhodnutích vypořádaly, k čemuž odvolací soud odkazuje na závěry uvedené v bodu 49 odůvodnění svého usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025- 981, a shrnuje, že podání exekučního návrhu, podání trestního oznámení na žalobce nelze považovat za rozporné s dobrými mravy, stejně jako za rozpornou s dobrými mravy nelze považovat výzvu k vrácení daru ze dne 15. 4. 2016 ani samotné uplatnění práva na určení vlastnictví.
56. S námitkami žalovaného týkajícími se neprovedení důkazů zvukovým záznamem a k němu zpracovaným znaleckým posudkem se odvolací soud také již vypořádal v bodech 50 – 54 odůvodnění svého usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025- 981, na něž pro stručnost odkazuje a od nichž nemá důvod se ani nyní odchýlit. Odvolací soud k uvedeným závěrům dospěl i se zohledněním také nyní uplatněné argumentace dohodou o omezení vzájemných kontaktů z 11. 11. 2009 a po provedeném testu proporcionality s poukazem na to, že žalovaný není výrazně slabší stranou právního vztahu, které by hrozila závažná újma, a tudíž ani z okolností případu nelze dovodit, že by právo na ochranu osobnosti nebylo lze upřednostnit před právem na spravedlivý proces žalovaného. K uvedenému pak odvolací soud odkazuje i na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3599/2017.
57. K námitkám stran tvrzení, že předmětné nemovitosti byly získány výlučně přičiněním žalovaného, pak odvolací soud uvádí následující.
58. Uvedené tvrzení žalovaný uplatnil v rámci svého vyjádření k žalobě ze dne 31. 1. 2018, přičemž současně uvedl, že účastníci měli režim rozdělených jmění. Odvolací soud ve svém usnesení ze dne 26. října 2018, č. j. 14 Co 269/2018-152, soudu I. stupně vytkl, že se otázkou naléhavého právního zájmu žalobkyně na určení, že je vlastníkem daných nemovitostí, nezabýval ve světle jejích tvrzení o pravomocném rozvodu manželství účastníků k xxx a ve světle předmětných tvrzení žalovaného, s tím, že bylo na soudu I. stupně, aby žalovaného dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. vyzval k doplnění tvrzení, kdy a na jakém konkrétním režimu společného jmění se účastníci dohodli, kdy došlo k nabytí předmětných nemovitostí žalobkyní a k označení důkazů k prokázání těchto tvrzení.
59. Na výzvu soudu I. stupně dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř. poskytnutou při jednání konaném 14. 8. 2019 pak žalovaný reagoval podáním ze dne 4. 9. 2019. Tvrdil, že po sepsání notářského zápisu dne 1. 11. 1995 (pokud jde o skutková zjištění plynoucí z tohoto zápisu, odkazuje odvolací soud na svá zjištění uvedená v bodě 40 odůvodnění usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981) získal do vlastnictví akcie společnosti Ixxx xxxt, a.s., která mu nabídla, aby předmětné nemovitosti získal do svého vlastnictví v souvislosti s převodem těchto akcií. Se žalobkyní se proto dohodl, že nemovitost koupí do svého vlastnictví žalobkyně a on uhradí kupní cenu převodem akcií. Žalovaný

těž v průběhu řízení uplatňoval setrvale argumentaci, kterou zopakoval i v odvolání (konkrétně v podání ze dne 25. 2. 2026), že tímto postupem chtěl tuto majetkovou hodnotu uchránit před případnými majetkovými riziky podnikatelské činnosti, když vznik manželského majetkového společenství byl vyhrazen ke dni zániku manželství, a uchránit ji chtěl proto, aby ji rozdělil mezi své potomky. Pokud až v rámci své repliky k vyjádření žalobkyně (tj. v podání ze dne 19. 5. 2026) poprvé v řízení uvádí, že následné darování předmětných nemovitostí žalobkyni jemu představovalo dokončení předem zamýšleného záměru, podle kterého se vlastníkem měl stát sám, a že bylo předem dohodnuto, jedná se o tvrzení nové, v řízení dosud neuplatněné, k němuž odvolací soud dle § 213 odst. 5 o.s.ř. nemůže přihlížet (ve věci není splněna žádná z podmínek uvedených v § 205a o.s.ř.).

60. V řízení bylo následně prokázáno, že za trvání manželství a po uzavření dohody, kterou formou notářského zápisu účastníci vyhradili vznik (tehdy) bezpodílového spoluvlastnictví manželů ke dni zániku manželství a dohodli se na tom, že nabyde-li některý z nich ode dne podpisu dohody, tj. od 1. 11. 1995, kteroukoli věc movitou, nemovitou, jakož i majetková práva, nabyde je do svého vlastnictví, nabyla předmětné nemovitosti žalobkyně kupní smlouvou uzavřenou se společností Ixxx xxxt, a.s. ze dne 8.3.1996.
61. Okolnost, z jakých prostředků a jakou formou byla kupní cena předmětných nemovitostí zaplacená, odvolací soud neshledává za okolnost způsobitou založit rozpor s dobrými mravy. Je tomu tak právě proto, že v řízení bylo prokázáno, že účastníci se před nabytím nemovitostí dohodli na režimu oddělených jmění a současně vyhradili vznik společného jmění ke dni zániku manželství, a že dle tvrzení žalovaného je k tomu vedla jeho snaha ochránit majetek nabývaný po uzavření takové dohody před negativními důsledky jeho podnikatelské činnosti tak, aby byl uchráněn pro jejich potomky. V této souvislosti je pak irelevantní námitka žalovaného, že soud I. stupně nevysvětlil, proč by úklid a podobná péče o nemovitost měl být považován za stejně hodnotný příspěvek do majetkového společenství manželů jako samotné získání předmětných nemovitostí. Rozhodné je, že žalobkyně se svou osobní péčí, osobním přičiněním i finanční pomocí podílela na nabytí, udržení a zvelebení majetku účastníků (srov. již shora odkazovaný bod 49 odůvodnění usnesení odvolacího soudu ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025- 981).
62. Námitky založené na tom, že se žalovaný o nabytí předmětných nemovitostí zasloužil a že hradil náklady na jejich provoz, by žalovaný mohl uplatnit při zvolení jiné procesní strategie - v rámci případného řízení o vypořádání společného jmění manželů zahájeného v tříleté lhůtě od právní moci rozvodu manželství účastníků coby jeho vnos.
63. Za této situace nelze soudu I. stupně důvodně vytýkat, že neprovedl dokazování dle důkazních návrhů žalovaného specifikovaných v podání ze dne 4. 9. 2019, neboť se jednalo za výše popsané situace o důkazy nadbytečné a pro posouzení věci nepodstatné.
64. Z ustanovení § 120 odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že soud není povinen provést všechny účastníky navržené důkazy, nýbrž je oprávněn (a povinen) v každé fázi řízení vážit, které důkazy vzhledem k uplatněnému nároku či tvrzením jednotlivých účastníků je třeba provést. Je tedy oprávněn posoudit důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z těchto důkazů provede, a současně i rozhodnout, že neprovede ty z nich, jimiž mají být prokazovány skutečnosti, které jsou pro posouzení uplatněného nároku nevýznamné nebo které již byly prokázány (rozhodná skutečnost již v dosavadním řízení byla bez důvodných pochybností ověřena nebo vyvrácena) jinými důkazy. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 1898/2018).
65. Soud I. stupně o důkazních návrzích nad rámec důkazů provedených rozhodl a v napadeném rozsudku vyložil, z jakých důvodů tak činí (srov. bod 60 odůvodnění napadeného rozsudku a body 60 – 62 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně ze dne 2. října 2024, č. j. 8 C 116/2017-912, na něž soud I. stupně v napadeném rozsudku odkázal). Učinil tak zcela srozumitelně a není proto důvodná námitka žalovaného stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stran výkladu soudu I. stupně, proč dokazování v uvedeném směru neprovedl. Ostatně tento vytýkaný nedostatek

odůvodnění nebyl podle obsahu odvolání a při odvolacím jednání přednesených odvolacích námitek nijak na újmu uplatnění práv žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

66. Odvolací soud tak uzavírá, že uplatněnými odvolacími námitkami se žalovanému správnost napadeného rozsudku zvrátit nepodařilo.
67. Odvolací soud se ztotožňuje se závěry soudu I. stupně stran existence naléhavého právního zájmu žalobkyně na požadovaném určení (§ 80 o.s.ř.) i stran aplikace § 630 obč. zák. na projednávanou věc, k čemuž pro stručnost odkazuje na body 44 a 45 odůvodnění svého usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981. Setrvává na svých výhradách týkajících se soudem I. stupně aplikovaného ustanovení § 48 odst. 2 obč. zák. a na správnosti závěrů soudu I. stupně stran posouzení výzvy k vrácení daru ze dne 15. 4. 2016 jako určitého právního úkonu (srov. body 46 – 48 odůvodnění shora citovaného usnesení odvolacího soudu s tím, že pokud jde o skutková zjištění učiněná z uvedené výzvy včetně jejího doručení žalovanému, odkazuje odvolací soud na tato popsaná v bodě 41 odůvodnění citovaného usnesení).
68. Soud I. stupně po doplnění dokazování tak, jak mu odvolací soud uložil v bodě 63 svého usnesení ze dne 14. března 2025, č. j. 14 Co 8/2025-981, dospěl ke správným skutkovým závěrům týkajícím se chování žalovaného, které bylo žalobkyní popsáno ve výzvě k vrácení daru ze dne 15. 4. 2016 jako skutečnosti, v nichž spatřuje porušení dobrých mravů vůči sobě a dětem účastníků. Správně též usoudil, že toto chování, které vedlo k vyklizení žalobkyně a společných dětí účastníků z předmětných nemovitostí, v nichž byla vedena rodinná domácnost, v níž žily i děti účastníků, v průběhu exekuce vedené proti M. P., který v předmětných nemovitostech nikdy nebydlel a s nímž žalovaný účelově a na oko uzavřel nájemní smlouvu k předmětným nemovitostem, umístil do nich jeho věci, a to na základě exekučního titulu, který si žalovaný za tím účelem pořídil – dohody uzavřené s panem P. se svolením k přímé vykonatelnosti, aniž by žalovaný upozornil soudního exekutora, soudního vykonavatele, že žalobkyně a jeho děti rozhodně předmětné nemovitosti neobývají na základě práva pana P., ačkoli věděl o datu exekuce a v jejím průběhu byl s vykonavatelem v kontaktu, svou intenzitou dosáhlo hrubého porušení dobrých mravů žalovaným. Soud I. stupně správně uzavřel, že exekuce proti panu P. byla s ohledem na popsané okolnosti vedena snahou žalovaného vystrnadit žalobkyni z předmětných nemovitostí. Správně v tomto kontextu též zohlednil, že žalobkyně a společné děti účastníků byly exekučně vystěhovány do bytu v xxx ulici, k němuž účastníkům svědčilo právo společného členství v bytovém družstvu, avšak toto bydlení svým charakterem rozhodně nebylo po všech stránkách obdobné s bydlením v předmětných nemovitostech, i to, že žalobkyni i oběma dětem účastníků byla exekučním vyklizením způsobena psychická újma, s jejímiž následky se potýkají dodnes. Správně též uzavřel, že hrubé porušení dobrých mravů žalovaným spočívá i v tom, že přestal přispívat na výživu nejen žalobkyni, ale též společné dcery účastníků, A., ačkoli jeho životní úroveň byla nadstandardní, převyšující životní úroveň žalobkyně.
69. Odvolací soud za popsáného stavu věci proto uzavírá, že doručením výzvy k vrácení daru žalovanému dne 18. 4. 2016 došlo ve smyslu § 630 o.z. k zániku darovacího vztahu, darovací smlouva byla zrušena a byl obnoven původní právní vztah, tj. obnovilo se vlastnictví žalobkyně k věci s účinky „ex nunc“ (srov. ŠKÁROVÁ, Marta. § 630 [Vrácení daru]. In: ŠVESTKA, Jiří, SPÁČIL, Jiří, ŠKÁROVÁ, Marta, HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník I, II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1799–1800, marg. č. 2, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 1996, sp. zn. 20 Co 72/95, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 2016, sp. zn. 21 Cdo 103/2016).
70. V důsledku dohody účastníků ze dne 1. 11. 1995 uzavřené formou notářského zápisu o vyhrazení vzniku společného jmění ke dni zániku manželství pak dnem právní moci rozvodu manželství, tj. dnem xxx, došlo ke vzniku společného jmění manželů, byť jen pro účely vypořádání. Jeho součástí se staly předmětné nemovitosti, které byly žalobkyní nabyty za trvání manželství a které

splňují podmínky pro zařazení do společného jmění manželů (srov. § 709 o.z.) a které k okamžiku zániku manželství stále byly součástí jmění žalobkyně. (PSUTKA, Jindřich. 4.3 Režim vyhrazující vznik společného jmění ke dni zániku manželství [88]. In: PSUTKA, Jindřich. Společné jmění manželů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 80, marg. č. 88.)

71. Ohledně předmětných nemovitostí nebylo ve lhůtě dle § 741 o.z. provedeno jejich vypořádání, resp. nebylo zahájeno řízení o jejich vypořádání, a proto nastoupila zákonná nevratitelná domněnka vypořádání, která má kogentní povahu, a od 5. 5. 2019 jsou předmětné nemovitosti ve smyslu § 741 písm. b) o.z. v podílovém spoluvlastnictví obou účastníků a jejich podíly jsou stejné, tj. ve výši id. ½.
72. K uvedenému pak odvolací soud jen dodává, že na rozdíl od vypořádání rozhodnutím soudu zde nehraje roli cena věcí, nepodstatné je, jak a kdo z manželů pečoval o rodinu, jak se zasloužil o nabytí hodnot spadajících do společného jmění manželů a o jejich údržbu, manželé již nemohou proti sobě uplatňovat vzájemné zápočty [§ 742 odst. 1 písm. b) a c) o.z.]. Úmyslem zákonodárce nepochybně bylo, aby v takovém případě došlo ke komplexnímu vypořádání společného jmění manželů. Proto se neprojeví ani to, že některý z manželů významným způsobem přispěl z výlučného majetku na společné jmění manželů. Bez významu bude i to, došlo-li k pořízení určitého majetku částečně z prostředků náležejících do společného jmění manželů a částečně z prostředků výlučných atp. (srov. PSUTKA, Jindřich. 2.3.1 Základní vymezení. In: PSUTKA, Jindřich. Společné jmění manželů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 275, marg. č. 277–278.)
73. Z vyložených důvodů tedy soud I. stupně rozhodl správně, pokud eventuálnímu petitu na určení, že předmětné nemovitosti jsou v podílovém spoluvlastnictví účastníků s výší podílu každého z nich ½, výrokem I napadeného rozsudku vyhověl.
74. Soud I. stupně správně rozhodl i o nákladech účastníků (§ 142 odst. 2 o.s.ř.), neboť poměr jejich úspěchu lze hodnotit jako zásadně shodný, když v řízení o primárním petitu žalobkyně nebyla úspěšná a naopak byla zcela úspěšná v řízení o eventuálním petitu. V závislosti na míře úspěchu účastníků pak soud I. stupně rozhodl správně i o nákladech státu vynaložených na svědečné a tlumočné (§ 148 odst. 1 o.s.ř.).
75. Odvolací soud tedy napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrdil.
76. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl za použití § 224 odst. 1 o.s.ř. dle § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť i pro tuto fázi řízení se uplatní závěry vyložené shora v bodě 75 ohledně zásadně shodného poměru úspěchu účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** – s výjimkou částí týkajících se výroků o nákladech řízení - podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 22. května 2026

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.